

سپهسالار
خان علی

بازرسی
۲-۳۷

۹۵۴۳

تاریخ هشت بهشت
چون هشت بهشت
۷۱

مجلس شورای ملی
کتابخانه

بازدید شد
۱۳۸۴

مجلس شورای ملی
کتابخانه

۹۵۴۳-۲

کتابخانه مجلس شورای ملی	شماره ثبت کتاب
مجله تاریخ هشت بهشت (نیمه ۸۵۷)	۸۵۸۷۰
مؤلف: بلخی (ادریس بن محمد الدین بلخی)	۱۲۳۰۵
موضوع: تاریخ	
شماره قفسه: ۹۵۴۳	

تاریخ ثبت شده
۹۵۴۳

[illegible][illegible]

دین حق باسحق اولاد و عسک و جن و مراد از علم برتری را با نذر انوار الهی است **این سخن گنجینه** نیست
به نیت سپاه و سرکان در حق جوانان مبارز پیشه بوستان برافراخته بود و کل اتعی بجات جهان افزون بر سرش خا
باغ گل صلیب و چندی کافری به نیت تعجب دین است برافراخته و کیشش طالع کیش پرستان درستان را از روی
زمین برانداخته **بیت** کل مانت آمد نو کوه فتح ناره در خطابت بلمان کرد و ملک طوفان که در حال نبره
سیراب بر آب بوی آب از عکس سایه سر و دوش تو خیزد مودای **بیت** لعل الیخسیر را با دوش چانی عیان
و از حرکت سایه های برگ سپید در آب زلال از کلبستان عمامه اهل انان نمایان است که شکر طبع انسانی در جوهر آب
روان به نیت جهاد و سرکان انداخته و ایشین اتی است تو خیزد بطنی سر و فرمان در مشرب اولی لاله انان **بیت** خوش طالع
حم از میان جان فغان سلطان و نوحه ان کلمه عدالت هر چه را قرار کرده **بیت** ای شاه سر و کلمه ای که چون
می خواند شش در شکست میوه و بسته عافیت سلیم کل مولود یولد علی فطره الاسلام می خواند سیده هم از میان
برگ برانگشت شهابوت با قرار و عدالت حق برآورده و از آن حق است صبح سپاه را در جات افرام بر سر شاهی
استوار کرده **بیت** غنچه که بسته که مانده الم کل منتهی الی که تو ندانم و بهو احوالی اهل تو ندانم
و ادها که در جاده ان از زمین و زمان مصفوف انصار و مصروف احوال به بد آمده و یکی در اعدا و اسب فرستاده
مترصد روز مبارزت بر خاسته اقبال و قروح در عزم میدان قتال انگشت **بیت** شاکل هر اسیر سینه در جوار از غلای تم
بیخای و اید غم کرده و بر سر دوش شاکلین جامی او خیزد است و شکوه سپاه بر خیزد شاکلین جامی او خیزد است
کل زبانی که اینک علم افزانی نسج و فیروزی کرده است و لشکر این لاله زار در کسبه ساه و مال سپهر
از جمله که پا بست اسلام چاه که سرخی بر سر برافراشته بان کمال علامت سرافرازی خود را میان اهل عالم علم
اندا و مصروف و کتاب کلمای ناسک بنوع القوانی هم که سلطان سلطانه سپید از سر قدم کرده در
را درین جوهرهای غریب سپهر خود را افراشته اند و یکی مودای سپهر صلاح و پاکیزه و امنی و توفیق در شیشه
جباری سپهر الله خود را در آب و دنیا داشته اند **بیت** از کل این روغن فیض ریح زمین نماند زنگ مس

آید از مردی که آورده و

و ان سلطان جاده ان دین نامی در روحم که یکدیگر و سپاه نعت یکدیگر سیاری ستاده انان مبارز ملک روم
اندا دولی در دم املی ختم ساخت و از دارالسلطنه او را اعلام جهاد به نیت عزای سلطنت بر سر کوه در ان
و نیت تمجید **بیت** ان الله و ملک علی علی بن الصغیر صفای غایه ان در حینه و میره در بدایت عزت و ترب
داشت و این توانین عثمانی بر کتاب و صفای مبارز ان سپه داران و سپه سالاران گشت و در هر یک از
که در لعل سلطان روح علی بن عثمان است **بیت** بود و مسعود خود چون ال اهل الله متر اطمینان حق و یقین و ابرار الله یکینه
علی رسول و علی المؤمنین نمود و به طرف اطمینان صفای خود نصبت فتح و نعت منصوص و در اسب کچکام و امطام
کامنه بنان در صفای در غایت ترب و تربین عقین منسود و از سپاه نیکی جوی و مساحه داران که یکی در سپاه
مبارزت بیاد کن شیشه اند اما در روز غایه اهل طاهره یک چون فرخی شود در نمره **بیت** ان الله یامون کی سپاه
و دوش هر که ام سپهری شود و هر که پیشه آل و کلکان در شک جبهه و قون این سپهر گردون لیکن در محال کنایه اعدا و طوف
کنایه از نور و قیامه و دجانه **بیت** الان و الله لا خوف و لا حزن علیکم و لا حزن علیکم و لا حزن علیکم و لا حزن علیکم
ان سلطان پرست و شکوه عجزیای توانی بود و در امن کوه و احوال مصاح است و در جاح آن سپاه که اک مدو پیش آن
آفتاب خلافت نمود اری بود از طوع و تنوع شنبه که اک سپاه بر خط حصار این کسبه و در **بیت** ایخسیر
سپاهی و امواج و با مصوف بهر موج لشکر زبون اراک **بیت** جو کوی شکوی روان گشته شاکل جو دمای سیال موج
برای لشکر برانگشت کرد و بگردد از نوحه سپهر توان کرد و بهر یک از ان لشکر طرباب در فی تر اندازی و دعوای
و شمن پروازی با هم الحادش که از قتی خلکی هر طاعت تقابل پیش می بودند و در هر روی تر نقش مدی ضرب زهر گ
و شکافند و حوات اوکی فایز هم الساده می نمودند و از غلبه مبار جان اید او چشمها پیش از نمره و پیشه است که نمره بجای خود
می نشسته و از جانب قلب بر قوت و توان و در پای علم منصور سلطان و حوات از سپاه خود با اسب می و در کوه اند
آر بسته شده و در دوا ساد و انسان الماک **بیت** اولی الخشنی و شاکل بر تو کسبه بود کویا به ان مسلح بر کشتای پرتیر و جان
مسلح بر تو خیزد الماک سانی بود و کپیروال لیکه پروازی می کردند و اما که بکجه که جان اعدا و آفتاب جبهه و صید کاه و بان

نعت علی که سلطان جاده ان

[illegible][illegible]

آن را که من آنم کدام است تا باز درم که رهام است ای دل چون کور را از خود آفتاب نماند و اگر بود و فی الواقع
 تکی ایشان درگاه جنگ و پیکار هم از می و دیگر عسارت خود ایشان ازین نو که با آن کور و دل شکستگی نماند و سینه پر بود
 بکلیه موجب ناسیدی غیر و کبریا بقرون حجت استخوان جماعت که همان بودند و در آن عمل اصلاح و در ایشان به خودی
 و حرم می پنداشت و عاقبت رفته آن فلک سنان فیه ابرت پیرایشان که است **پیشتر** ادا الما ای پی را رایتی که
 یک به شریف فکین می ریم چون خبر این اختلاف را می گفت و قسرا کتبانی بوم فزک در آن عینا صارا عینا
 اجاب صدق و صواب و همان طریقه حسن است با مع نواب سلطان که می رسید سلطان و ارکان را ازین خبر خبر ایشان
 فتح مین نمود و ازین آواز آواز است انما و انما است حجت سا که عبادان می شود **پیشتر** جو در شک و دشمنی که در خلاف
 تو تشکیکین را همان در عینا **پیشتر** هر آینه تمام هر و ان سپاه و اجناد و کافه مبارک ان میدان جاد را سلطان بکلیه فدا شد
 آورد و جز بان عسارتی و دلاوری و عیاری و لیس است لطف و خداوند کاری حکمی را بر مردم و دلاوری و شجاعت و شجاعت
 فرمود و موافق ساد است و نیز اوست حجت که کدام قدر برتر است **پیشتر** سادات انجا است که با وجود
 منافع صوری و مخفی که در زمین تربیت غزا و با شود و فوایدی و دینی که درین کار جهاد و عسارت و طغی
 و مضمر و منوی است و از متفکرات کلام الهی و فوایدی اجاب حضرت رسالت پناهی علیه سلوات الله و سلامه فیض
 و مستند است و مع ذلک از چندین حدیث صحیح و اشاعتی صحیح در کلام غیب منطوقی مخصوص فتح تسلط درین توان
 انیم شلو و مودود است و درین اشعار بخایدان درین اوقات صبر و فزوت ظهور و انکسار و پنا بر مودود است
 کا قال النبی صلی الله علیه و سلم **فروغ الملیح تسلیف** و فی حدیث **اف الملیح العظمی تسلیف** و در حدیث
 اجمالی **ثم یستخرجکم الی ارض فیکملکم الله** و همچنین ازین حدیث که **ثم یقولون حریرة العرب فیکملکم الله ثم فایس فیها**
ثم یقولون الی ارض فیکملکم الله ثم یقولون حریرة العرب که این بحسب معنی و بجزع ان
 و فی فایس که مالک علم است فتح تسلیف که در الملک کرم است با سلوب التاجانی و قانون بیان عیان خواهد بود
 جردم علم حکما این که زمین است که در الملک ان تسلیف بود و از سیاق کلام منجوی که بلاغت آن تا

خطه کتبیه
 محمد بن یحیی
 جامع الکتاب

ایز

مراتب اعجازت تحلف تسلیف لک فتح خلاف قانون است حالات حقیقت و مجاز است و مودود و فی الواقع
 فتح حدیث و یکمرت که **بکلیه کسری ناکون کسری ففتح و قسیر لیکون ثم لا یكون قسیرا و یقتضی کونهم فی**
سلس الی آخر الحدیث و اگر بحسب وی عادت مستقریت که بی نسخ و نکر که در الملک مذکور است
 موقوف و از آنکه این قسری تقوم و موقوف تو آمد **پیشتر** و چون ازین حدیث بایش را تراش و ولت قیامه مودود
 مفهوم است هر آینه معلوم است که با انوائن صاحب ملک و خزان قسری و قسری فایس که در
 درون دار الملک ایشان بوده تسلیف البر بفتنای عاده الله تعالی فایس انزلت فتوی و سلطانی ایشان
 خواهد بود و هر چند علماء است ادراک این عادت عظیمی در نواهی سلطانی ایشان ظاهر شده و اما وقوع این سخن
 درین زمان لمودود دولت قسری ظاهر و از است و شود و اوقات ارباب کشف و بیان هم مرین منی شادی است
 که قیام شود آن مستقر و قسری است **پیشتر** که اگر منطوق این خبر بایش را شود از احادیث سید البشر علیه الصلوة و السلام
 الا ان منقول می گردد از انوار و امارات و از قسری حق این مدلول می شود چون بمانان قسریست پس و دیده شود
 حق و عین درین چند امر کشف است بر یکدیگر این فتح مین ملاحظه و در دل مین موقوف که روشن و مودود نور است
 و مودود کیاست باشد الطبا این حدیث مذکور فی الذیل و وقوع آن فتح بعد ازین بی سبب استباه می نماید و هر جا که
 فیض ظهور آگاه از امانات غیبی حکم بکلیه این متفکرات کلام با آن و از حضرت اسلام در آن ایام می فرماید زیرا که ان
 حدیث معنی بر سیاق معنون است که **عنه فی بریرة بنه انه قال قال رسول الله صلی الله علیه و سلم**
بعد یجاءت فی الیوم فیکملکم الله ثم فایس فیها و **قال لا یوم الساعی یوم یسعد العالمن فی الیوم**
ثم یقولون حریرة العرب فیکملکم الله ثم فایس فیها و **ثم یقولون الی ارض فیکملکم الله ثم فایس فیها**
ثم یقولون الی ارض فیکملکم الله ثم فایس فیها و **ثم یقولون الی ارض فیکملکم الله ثم فایس فیها**
 شواهد تصدیق صدق این حدیث بر صورت واقع بخندین و جود در غایت ظهور است و لایکی که در احوال عالم مین باشد
 و حضرت سالت علی علیه و سلم را منج آن اتمام عظیم بوده باشد با وجود استوار بلاد و مدعی شوریان امارت است

مصائب و مشاہیر

الامام

سلمان

[illegible]

۵۰

[illegible]

2

بخت دین و ملت میان آمد و خواجه عادت خالف از نوکس این روزگار مکرور و دست و محبت
جاهلیت در پیست عوام ترکت و کوی بیانی میان ایشان با لسان مع و شیرین سخن و از ترکت کس
زبان درازی از فلک نیز در گذشت و که دخی میمان جمال در میان آن قبل و قال مقید خون و عرض مال رسید
و امر خاقت و نواع کون نری و جد ال کشید **سینه بجای رساند سخن** که ویران گفته خانه آن سخن
خاکه در آن جمع میان قضای مید این کجی کز خاک و خون غلغله و دو عهد و دو جانب خالف یکی کز بهشتی است
رسیده فاما چون آماره ماده فتر و فساد از جانب آتش برستان شده بود و آراستگار شیطانی در عهد خود
جلو کنان شده و اهل کس که تا به سلطان و نور ایمان دل توی بودند اگر قوم آتش پرست را تا ترسیدند
و جلای بایست و از هم در سلسله و اطلال کشید و چون آن صورت را بیند پاوشه وقت استون با نوبت پادشاه
و پادشاه در استون با نوحه و در هم می خفت و سبب جاسازی بود و در وقت کیش آتش پرستی است و استغنی خاکیان
دو اعیان از این خدی که آتش پرستان آنجست بودند بر او سبب برادار و سبب و آتش بر
مقید را باطل اعتماد و جو پسیانده جلای را آتش سوخت و پر دانت و جت و جالاک حکمی آن گروه ناک آباب
تبع و در آن مصفاست و در خل عمارت ایامونیه در آن زمان ویری بود غایت معالی و مطلق اما بر مبات فرشته
و ستم کیش پرستان و مرج عبده او شان بود حکم پادشاه و دل آگاه تحریک آن در بر عهد و است و از اهل مصلحتی
دینی که بود آن لحظه بر آتش پرستی میشتافت و بیمار از بنگه پر و آن آورده جت آنجا که در آنجا که میشتافت
خواجه و از پس این دوران مدتهای ایشان را در **دولت** که در پای ستوران میخترند و بعد از آن از بنگ
عشرت و در کجای می خنند و مدتی بوسه لی و معاشرت و یک مرانی و قات که زانیده و جت ترویج مکتبی هر کومید
رای میبید و کورین اش که شاه و سپاه را استیفا خط از لذت جهانی شد و پادشاه را رونق میبخشد امر ملک و دوش
بر و دق معاخذ و اما کشت بعد از آن شیخ عشت و در اخلاص از سر کشتی در صحت جو امطاسی و در دقت خاکی
و در عالم مثال با مثل تیره در مقام تمام چون طایر آرمیده میان مشهور او کشت که بکوی در غایت سپه حال

و در نهایت چست و جلای از سفت سر ای و بر و سبب نموده و با و این نفع و کجای غایت و غریب و بلع
مترج که بود که اگر بخوانی که از بکات روحانیت حضرت عیسی و ج الله علیه صلوات الله تعالی و فی سب و بر
لوا یف عیسویان دولت یار و تو فرزند و ناخدا الار بکشت و بخت ترویج و استغنی و حق و بر نسل اعلام
آین غایت میان خلق عباد خدا عالی که در اسلحه خود دنیا و انداز و نگذرد و از آن انرا بر تبه افلاک و افرا
تا از ارضی ملک زارتان عباد و بکاه آید و اهل طاعت در آنجا بسک و عباد است قیام نماید چون پادشاه
دل آگاه و از آن حال خود واقف یافت و نمیدهمود خود عباد است و شست با حق سبحانی و تعالی حاجت
و عباد نمود که الب امر این واقعه و در بار انبیا و وقوع بسیار و مقتضای اشارت نمیشد آن سعادت بدی و در افرا کرد
میدت العلای که در طرق الدی و خلا و از ارضی ملک عباد است **دوم در مقدمه فتره است** **ام و اترام با باد**
و در قریب است و عباد عیسویان **آن میان علی عیسی و حیره و حیره و حیره** چون آید و زمانی و مرآت
جلای قدرت و ان آن با و شاه حکام شاه است و بانی از صور مباحث غنی من و پیروز و غلغله و غلغله و غلغله
تر بر بر سبب اشارت عالم غیری و بسپند عالمها و اجبار بلایب در دایه تقدیم مدامات این بنا خیر و انرا سبب
آن عباد و خانه و دیر اولامیش و رت ارکان دولت مبارک نموده و بقی نبی طرح میان او غنیست و در انشی
سبب العالی و انی العیز خود بر ارباب الباطن مشط و عظیم فیه بود و دانیان زمان خود را از اربابان حکیم و سبب ان
از بنگه و ملک کرد و در و بر کس را علی قدر طبقات هم و حضور و نور السرد و سبب خصوص بود و در مطلق و اگر نام و فتر
و با غلق و اطعام عام و با لطاف خاص و در اصل توام را با لایف تمام نموده و زبان و اکران و شکران با ابعاد و با فخر
رطب البیان کرد و اندام بعد از توده و از طبع و در تحسین قضای حکمی با لایف و مخصوص با لایف و با لایف و با لایف
با غار خان و اوقت خاکی با غار کرد که ابا و اجد او که ام سلطنت تمام با یک کجست ابعاد و کز قتل و بلا خط تحسین رضی
سبب غلغله هر نوع که در کجاست که در عالم کد است **سپه** و از و بعد از و متفاه و اقام حیات و یا خود را بنام بگوید و سبب انیا و در کجاست
او و غلغله و شکر و کشتند **سپه** و اعیان و کجاست که اعلی و فترت **سپه** و سبب الی یوم القیام **سپه** و کثرت بر و فترت سپه و سبب

نیز در ده و یک پسر که بشمار می آید و هر کس بقدر صنعت و کارگری خود با جاره و مزد کار خود طرز از کشتن و چنان
شمارست که اصل همان عمارت ایام صوفیه بر نود و نه پایه سکنین ترب یافته و بنا بر دوازده مرتبه کشته و فضای عید که کشوف
وید است چنانچه در زیر منی است که از هر یک با آن پایه و دیوارها قلم کرده اند و بشوع از سبک جفا قلمت ساخته و طرح عمارت
بر بالای آن طاقها انداخته اند و فیما بین آن طاقها دوازده عمارت عالی است که آب باران که بر پشت قبا و بنا می آید
تا بن تخلیف فرو می رود و در این بر مثال منی آب ایستاده شود و در اهل توقف جن موقوف است که اگر تمام حوض
استیلول آب آن آب صافی شود و حتی از آن منعی که در صورت کجی در شهر از آن کوشش می تواند بود و در آب استیلول
این عمارت بر زمین پهنای خوب موقوف حکایت منوال است اما آنچه از آنجا منوال منوال است که چون از آن
کشور استیلول علی خاور بجا است و کجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
غلیظ انجا کس می کرد و در حدوت زلال که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
بسته و معانی بیان اولی است که در این عمارت ارکان بنا نمودن و موقوف طراز از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
و حیاطان باشد و قاعده و کمره و غیره و منی آب که از آن بنا ملک است و در حال شهر و منی آب که از آن بنا ملک است و در حال شهر
چنان است که در اکثر عمارتین زیر زمین ساخته اند و در تحت سر منای منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
و احکام و عمارت آب در زیر آن بنا طرح انداخته اند و چون آب روان در میان آن حوض که در آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
و عمارت اهل شهر با آن آب مصالح و زیر زمین ساخته اند و در تحت سر منای منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
و منی با آن طرح انداخته اند و در این عمارت ارکان بنا نمودن و موقوف طراز از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
و چون اساس عمارت بر روی زمین رسیده و هر کس از هندستان به منی منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
ان را بر مصالح رسوم منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
منشع الوجوه خالی از منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
پادشاه و اوقات اکثر عمارتین از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا

و چون بنیاد عمارتین بر زمین رسیده و هر کس از هندستان به منی منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
بر غل این عمارت غیر منی منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
پاکیزگی پوشیده و در دست اول منی منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
چنانچه در آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
تجرباتی بود و از آن طرح مرسوم بدست پادشاه و او که این رسم عمارت ایام صوفیه است از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
ایام صوفیه چهار است و این رسم عمارت بدست پادشاه که ایام صوفیه اسم عمارت عمارت است که اکنون یاد دانا از آنجا
و این رسم عمارت غیر منی منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
گویند و بعد از این رسم و منی از طرف حضرت باری عمارت ایام صوفیه است که اکنون یاد دانا از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
و پادشاه بنده نام عمارت نام مرسوم و معلوم نموده و صباح این روز پادشاه و امرا و یو کس را بحضور آورد و بنیاد
کلام پادشاه نام ابوبکر و کشته و در آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
از عالم عین بود و طرح عمارت بر حسب آن است که منی منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
و رسم عمارت منی منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
و عمارت منی منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
الحکام و منی منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
سبحانی افروز و درین واقع دید ایام صوفیه است که اکنون یاد دانا از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
در شاه و اوقات و منی منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
و عمارت منی منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
منشع الوجوه خالی از منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا
و عمارت منی منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا منوال منوال است که چون از آنجا

ایام صوفیه

بنده بود ارشادش بر این جانب عالم قدسی نمود و مکمل پشنگار و سلطنت مجازی را بر او ارشاد مالک تعالی تسلیم نمود
و بعد از الوارثین چون بعد از ایام تنویر و سوگواری و اتمام مراسم ماتم و عزاداری اسپتون بوس
بر حسب وصیت و بر سر مرقری پستقل و کار ان کشت و مع ملوک و منادیه حکام برینست همان اسپتون بانو
در ملک متابعیت و اطاعت او را آید و مدت دو سال از پادشاهی پستقلال و در گذشت نکاه و در پنج
بشش ساعت که از روز گذشت بود قد عالی ایامو فیه از بالای طاسک و قد قیده مقصوده تیر آسانی برین
افتاده باناک کیسان کشت اما دیگر قبا و اطراف عمارت با وجود این تر لرزایمون از نقصان شده و چنانچه
جلو به بیان و خیر مردم و مکر از عله و خدام و قوام قید در زیر آن بهم بملاک شدند چه اگر تیره جبهت رانی
جمعیت می بود و اگر در میان قید که وسط قاساکا کشیده بود هر کس قیام بطاعات می نمود چون این خبر انندام
ایامو فیه باستون بوس رسید بجایت نمر و وسالم و مسکن گشت و درین اضطراب معمار و مهندس اصل ملک
یوس بود و در خولید و از سبب عودش این حادثه پرسید معمار جواب داد که پادشاه مقهور اسپتون بانو در
اتمام قید بجایت قبیل می نمود و بمنور تمام شک شده و بوس بنده یار اکتود و هم قید را چنگز ارقا قله و مود و هم
موجود و بلند تر فرمود و چندان التماس بجز معماران دران ارجی نمود اما کمان دولت و ایسان سلطنت گشت که
اکنون نواز آل آسانی را چاره نیست و حوادث این دهر ستمکاره را دفع و مقهوره نه و عالم سعادت و احوال
پادشاه را قوام سپید ام با و مطالب بر و ایام بر حسب مرام در ملک نظام بکار و دیگر اندیشه تفریح و تفریح
خصوصا بندگان این اسپتان میر و اسان است عمارتی خیر و جلالت و احتشام را باین قدر که این یک طرفه است که
و چو نتوان که است چون این صورت بخت فکری تدارک نرسد **باب** توجیه بخت بندیت با عاده و عهده این معبد
باید گشت پادشاه نمر بجایت قبیل خزیره و دوس با بر سپاس و در تیر بجز عهده از ان خاک رودس میاد و به اسپتون
چنان اغدا و یوس معمار عمارت قید نمود و بعد از مدتی به تمام پرسید اما چنگز ارقا اول فرود ترینا و نماده
در ششای و کجا و جویای چشمتی بان را دست کیلا ایچید و نامکام گشته و دشمن بخت عمارت چنان پشنگار

بختی و از اسپتکام پذیرفت و کینه بر در او قاسک گشت که بخت و بخت اسپتک و سایر اسباب که از ثبات با بخت
در آنجا نماند و بودند اکثر غراب و با اصل و میرا گشته و دیگر هر یک از ان عیاس با برست و سابق **اعاده و عهده**
چو که با وجود سلطنت آن قید خواند و اسباب عمارت را متعلق نموده هر چه در اول بار از مدبر بود از نمره و شش
و هر چه در ان نوبت از نمره بود از روی و پس می اندود و پرداخت و عیاسی در دوازده که از روی و پس بود از روی
فرموده و در و پس اصل را اصلاح آن نمود و ما و خواستار عمارت نمود و در هر مای خوش هم بر قاعده اول نصب یافت
حسینمای رعام گشته و در و بخت و بخت آن میان بر و قید کردند بعد از ان بوجوب وصیت پادشاه اسپتون بانو
بود این عیاس و بخت را پسنگ تراشیده و میلی بر او افتاد و بر وضع عیاسی بلند بنا کرده آن میل و صورت اسپتون
چو حکم ساخته و بر بالای آن میل از شش شکل اسبی تربیت کردند و یک پادشاه را با آن صورت سب و در شش کوهی
نمایان با بالای اسب یک شکل نمود و در آن صورت و اسب روین و در قید و در زمان سلطان باقی بود و با
سلطان آنرا از بالای آن شماره فرود آورده اند و چون پادشاه اسپتون بوس با اغدا و یوس معمار را از نمره
بوده و بعد از نمره این عمارت قصد بملاک او نموده او را فرموده که بر بالای آن میل و در یک پادشاه اسپتون بانو
بر بالای عیاسی که وصیت شده بود و یک نمای و بعضی خدام خود را امر فرموده که اغدا و یوس چون بالاسار تان کاغذ
باشند بیکار و بخت بند معماران از اطراف میل بار گشتند و اغدا و یوس را معالجی بر سپر سنا که از او خود در آنجا
چو پادشاه خود قصد بملاک خود کرده باشد و الا حتما بکشتی و ششکی بملاک شود اغدا و یوس آن قصد و مود
پادشاه را معلوم کرده بود اما حاره و قبول آن امر داشت و که خود را اینست و مرقری از روی مولا که داشت
چون اغدا و یوس بیکار پادشاه را بر سر میل بر و به اسپتو مود و مود و مود در آنجا نصب کرد و از اطراف چو سبکی
اغدا و یوس بیکار پادشاه را بر سر میل بر و به اسپتو مود و مود و مود در آنجا نصب کرد و از اطراف چو سبکی
و از اغدا و یوس بیکار خود را شاخت در زمان دفعه بخار و می نوشت و بان سپر عیاسی بان خود و مود که داشت
مفتون که فی الحال از اغدا و یوس بیکار مود و مود در آنجا نصب کرد و از اطراف چو سبکی

اسلام را چسبید کسی بن زید رجب نه خصوصاً که متشای کلام ملک اشماره و **اولو ابی یوسف** بنی ابراهیم
برعلینکه بنی یزدان را از منزل فتح و طغر بر آن گنویست متوسل آسان نموده باشد **هر آینه** سپتق قلاع و استقام
بنای خان کتوری و اسب و ملکی بر حملات و مسامح از چنین دوسای جهانها و ازین سلطانی موی و مقوم دین بری
نخل اجمال و متوقع افعال تواید بود با علیه این سلطان دین برین سپید **و آنست که آبی** بنیت غزنی
موره و ترمین آن بقیع موره و ترمین و تفرغ و است فرموده و احکام جمیع قلاع و مسامح لازم الاتباع
بنیت احصا که چنانکه وقت سپاه شایسته و ترمین با طراک مالک روم اعلی در پستاد و در تاریخ مشهور **و آنست**
روی اقبال آن اجناد است بقتل انبوسان ساکنان تار به تفتاد و مال تاد و اولاد طغیان شمس و غلبه بر آن
عقله منازله در لوانی شمس برور فرموده و در آنجا اکثر افعلام و عا کر فورت انجام بیکه مایون بوسند
و تکر خدمت وید کی است ادام طلاع قله از میان جان بوسند و از آن منازل متوکل علی العبود با سبقت
تفهم و غلبه فرموده و از راه ملکی شمس برور فرموده و در آنجا قله کی که در دست طریق بود ابتدا احصا
نخ و کتوری بنی را احصا را غارینا و و لشکران عاریق لی اند و از آنجا در است قله شایسته زمان و از دور
آنرا در آوار ساریه بود **و آنست که بنی یوسف** رسول اولاهل قله را است و اسلام و فورت نوا چون آن کنی
برگشته و در کار و اطاعت لازم الاتباع انکار و امر از انکار کرده و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس
آن قله است و از راه ام نماید و از اطراف حد در آن و غیر آن آن باردی که قله و تکر که شمس را شمس
و از کان دولت را می بود و چون از قله شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس
مسلمت که از قله تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس
حکیم تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس
خان استخوان آن قله دم دم تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس
انان تو است و بستم قله بعد از است و از قله با تفرغ یکدیگر برور است **و آنست که** کفار و الاغان فی التفرغ

و افست من المیش و او **و آنست که** سلطان خرا بل قله را بعد از تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس
و این حالت کا فوان مقدر است نصیب طالع و رتق خلافت کرد و عذر یکی از در میان قله کور نو پس بنی یزدان
بر سر در آن برزده نیره و سپان بر افراشته و از آنجا آنکه تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس
چون اهل قله از احوال تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس
بنی یوسف تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس
عمل روی بنال جانب توافق حصار بناد و سبختان آنجا بناد و فعالیت اسب از دور دست بقدری مجاری و مسلمانان
لا فیم چون یکدیگر است جهانیا ابواب مغلل آن حصار را مفتوح کرد و بنید یکدیگر قلع **و آنست که** بنی یوسف
و آنست که بنی یوسف آن کا فوان با بعضی خلافت بعضی مست میایی و کردن دهم سبست افغان کرد و تکر که شمس
ایشان را بسای قله ایشان دهم و یکدیگر یعنی تو قیام است ترا قلع سکین بر اطراف حصار و جوارح کذا حصار
دست و پای ایشان بنی بستم **و آنست که** بنی یوسف حصار یکدیگر و بنی یوسف حصار یکدیگر و بنی یوسف حصار یکدیگر
تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس
را تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس
قلی است و فعالیت الساع و در وقت متقی الحک بود و حکم یکدل در انداد و از تکر که شمس را شمس
و ضلال و لا از تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس
علی الاتصال و خلل فراغ و انفسال یکدیگر بدال و قتال لایزال بنام نموده و در تکر که شمس را شمس
بنی یوسف حصار آنجا یکدیگر و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس و تکر که شمس را شمس
توج فرموده و این حسن حصین از منبساط قلاع نموده و کفره کفره در است و حال دنیا و خارج و مشا و کرده و اقام
بمانعت و و افست نموده دست متعاند بر روی قله آن آورده و اما چون خند روی هر مان عا کر اسلام دایم
استبصار و عین اعتبار عیان دیدن و ایستاد و غدار و است و امواد و قضا و از نو است مایون اما تکر که شمس را شمس

[illegible][illegible]

بر اعیان دودوران فی شایسته استقامت پدید آید **در** تارکاکان بهمت جادو داد **در** اقبال برودیت کشاند
توضیح کند به معنی در **بیکویر** کی ناست کیانه **چنانچه** صدق این بدی در مقامی غرور است و در هر گونه اسفار
و رعایت آن سلطان دین ندی نزد اعیان بکستار جلوه داشت و بهمت این دعوی کاشکشه را **ابو العباس**
بر مقام و توانی روزگار و رفعت تفسیر و توفقات کلیه در هر توحه آن پادشاه بپایان بر اعیان مجبور و نکال
جلا و تملک و در صحایف کتب و اخبار مملو و مذکور است **سیر** سیرة العلیاء و الفتح مثل **صاحب** شخصاً خلفه و سایر
القصب از این جمله است سخنانی متشی و خواستی است که در ملک برین مجری کنایه درین عرض کمال درگاه
نمایان نگذاشت **شکار** **زیر** که در او این مبارزین استبدیدی که متوجه تخریب و جانشینی کرد و بصورت ممالک شاهی دوم
ایلی از جمله ولایات اخلاق است عازم حاد شده و فتح آن ولایات و بلاد و عینک این اعدا و بر سر مراد دست داد
چنانچه شرح آن است ذکر یافت و در این سال در او این سیستان که آفتاب جایگزین امیل ملک کنایه جانب خورشید
و آن خورشید روی زمین و سلطان ملک و دین بزم تخریب و دی که از خوار مشهور و دایر یونان است و بر جونی دوم
ایلی در میان بزرگ از هر طرف حضور و سوار بدریای کنایه تقسیم بزم فرمود و چون بحسب وضع اقلیمی آن بزرگ در میان
تقسیم رابع و خالص افتاد و در میان آن بزم فضائی است بغایت وسیع و گشاده **چنانچه** طول موقع آن سه روزه میسر
است اما کن خوش هوا و نور انجاسیاست و قطع استوار و حصون آن بر وضع دورات افلاک موزن بسیار ثانی و ثانی و ثانی
و سلطان را همیشه در این وضع کنایه حضور خاطر می بود و علی الدوام اسرار و قضی متناهی می نمود که لشکریان می نهاد و
مبارزان غیر از خدای افلاکی بشیای آن اندازه که زیاد بود بر قدر متباین بوده باشد خایز شده بودند و موجودیهای ماه و اگر کسی
علیه دست می کشید اسراف شک بود عار گشت **چون** سپاه شدت سجانی و داد و فزونی سکسکافی دست و در کار کنایه
غوا جاد و کجی قاعده دین پروری و جاد و فرمود **سکند** **سکند** گفت با قان چینی که کشای میز و اراکل کنایه
لذا او را کشتیهای که میکل ابر قار و وسایع بلال مشهور بفرنگ متداول در معرکه کلمی مشهور بفرنگ است ترتیب داد و
و احوال هر یک از این کشتیا قاعده بود و باج و باجی استوار اما بلند تراز اهللال کلم سیر بر سطح بحر و در لشکریهای

تر از کوه های برتر را در درخت سر و دره روی میان نهر و از بحر خا سابق تر از خدا و پادشاهی صاحب سلطنت
 و شمال قدر خفا رکاهی از برای احوال و پیران آن مثال بر نظر من کان منتهی بود که آن جوان بیاد ابرای کوه
 میان آب تا خود شاه است از صد و ده آیت **و کجری منشی من فوق حجاب** تمام حضرت و من روح
 بطرف کشته دل مسکنی **و همچنین** از جانب ادا ولی لشکری دیگر از برای مجبور جوان در وقت و پیران آن
 ابر و باران فزونش از جانب از راه دریا باز رسیده سر اوقات عزت سلطانی و شاه در آن حشمت و شایه کی پستانی
 را در مقابل دلی در طرف صحرائی دلی بر افراشت گویا آن لشکر بر سیاح در راه بود و چون یکی صاحب خاسته بر صاحب
 حجاب و بر تو سیوف و روح گویا بگفت دریا سان و پیران من در آن لب دریا بر جانب فتنی از کمانج **آیت**
 سیوف عودت ستیا کما **بسم الله کل صاحب** و سلطان فاجای دین و آن تهران و اولین حکم قضا
 نساکر و بحر انفا و فزون و دانه و نمود صحن چشیده جزیره دلی بر سر نمود یکبار هم فرو دادند و چون ملک استیاری
 از هر جانب بر تو شک بر کشانید و سلطان در آن طرف و در آن زمانه را بر فضا آید از زمانه بر افراشت و نمود
 در صوف کشیهای کسری بهشت **و کجری منشی من فوق حجاب** بر کنار جزیره کوه مانند کمان است و بعد از مدتی
 با در و در میان و لا با سیر عساکر معاصفا از ادا و کمانهای سناین اطراف جزیره را بر روی دریا به سیراه اقبال خند
 و درین اثنا سلطان با بعضی خواص اولاد با غلی مرتفع از آن دریا و بار خیا و آسمان سار با بقا و فاعلا خای بود و
 از میان لشکرگاه که اقلی بجوی بودی حاصل میل کشی بر روی کشتی و نمود و از بارگاه اعلی برآمده سر و خلاف از آن کشتی
 مستاین بر روی دریا بر افراشت و سلطان آن کشتی روان بنور از بر و کشت مبارک مثال فیاحت **و کجری منشی من فوق حجاب**
 دریا و دلی شاه کرد و فتنی **و آید و دیار آمد و کوه** چون لشکران در راهی میان کشیهای بر حوصله قوفا شایه شک مثال
 ساد بود و در جنبش از دنا تا تر آن رعایای از دگر که در راهی و کشتیهای بی نوزده از اطراف و جواست که بی احوان
 سینه عاشان تر و روز و زنده مات غره خوان دلد و در بطریق شک رنده رنده ساخته و چون شده جواست و دهم روشنا
 از وقت بعد از چشمن ملک طوب بر جوامع غیبات شغاف و آفات ستاوبی می انداختند و در آن کشتی و در آن کشتی

مکذوب که چندی صحنه و منو و نه آن که از این سید نمی آید و از آنکه در صفای آن ملائکه الهی که از غفلت و کفر و
موت و ان گشاید ای کوههای سنگین کشیده اند و این صاحب سحر و نیرو و جادو صاحب کفر و شر و صود و دغا
بر روی آن کوههای کرم کاه و از آن صاحب صاحب و آرد کاه و نم که بر سبب دعوت سستی را ملوک و برسان
قبول می نمایند که در بر خف ماملان موت موت نه از این عقول فی الحال تصدیق نمودند و بر مثال الهی صاحب یکمان
ریاضی و ان بر معراج طبقات آسمان بی فراغت توانع توفی می نمودند و هر زمان بر درگاه هم انکس و غار که توفی
و آرد کاه که بر شده بود لشکر انبوی انقباه این دین بر مثال کس که بر بیت الفلح هجوم می نمودند و بزرگ تر و دی
ابواب نه از این آن فرین قارونی را بکشد تا بعد می نمودند اگر چه بعضی اسباب و در آن زمان بی فراغت و عیانت شده شایان
و از این یک آن خانه بر نور کشیده نه خانه و در آنجا بسیار معلوشان سلطان و غلو آنرا از لشکر بنو ساسان کسب می کردند
بر غرور نیست غایب کشیده و از این شهرن نمان برودن که از برده و عکس که آن غار است بر خود قیاس ساخته بودند
و کس و از این جیش و فصل ایشان غامان فایز و بر خود داری کشیده و از غلمان پری سیما که از این سهری و بنیاد کما
اکنان و منار است بر مثال لطف و جوق کجوف ارحام و بطون احاطت نماید ستاری شایع بود و در این مثال نیست
هر چه بضاعتی گرفتار و چشمن غنی در دروازه باز داری کشند و با جلا از هر غاری غارت اموال ملک عظیم اما که شرفی و در این
بودند و بر مثال در ملک و بر مال و آن نور مالامال از این و جال غریب و غنیست و فروز مندی می نمودند
بیکه بر دیوانه و بر بری پس برده بر ما و بر کس همه روی و بر او است که کجینه کوهر آرا بسته
لیکن سلطان را چون قصد کلی و ملایم است آوردن قرال معاند فعال بود و دفع معاند آن معاند بر کمال تیر اندازی
جست و جوی مسکن و قرارگاه و از بسیار مژده خاطر می بود و در جوق متو قرا و مفر قرار او از هر طرف استیبار و استیلا
می نمود تا آنکه کجینه است و موت که قرال فعال با بعضی نواص و لشکر ملایم معاند خود و بکله با جی محسوسه اند و از بعد و معاند بسیار
ملایم که پناه بکوش خود را بسته اند و اگر ملاحظه نمود که کجینه است صاحب با جی اعتماد و اعتبار و غرور و فوج و فوج
از ان کوههای بر سر است بعد از غنق آتی نه حق سلطان نماید ان علی الفور وزیر اعظم خود پاشا را به لشکر ان روی می کشد

ایضا بر پسر آن قلو و حصار و از ساخت و امر عالی فاشد که بهر نوع گشاید و ان را حید و اوران کند حلقه و اوران
سازند و متوج در غل و از ان طر اسطرح اندازند که بجای از خطه فرار مانیوس گردد و البت در درون قلو چوب مانیوس شود
که بر خیزد قلع و قمع و استوار باشد و جال و اعلی آن تجارت ملک و دشوار بود و فاما پیش و است بسیار مظهر می نمودند
هر قلع در حکم یکسان معدود است و قلع کشانی آن نوم می باشد و دشوار می شود است **الف** شد نه شود و ان خد پاک
عصره از شرک خون و الفلک که چون شود پاشا با تفاق می کار فرست شار بطرف قلع با جی امع از خروج سهام جنگ است
کما از راسع و در حکم توج نمود و اطراف و جواب قلع را محصور باشد که محصور فرمود و بعد از جوق خرقه شد که قرال
غلق در ان زمان که از درون بیرون رفت و ممکن که در ان توج لشکر اسلام بر سر غارت غایب نیست و کما قلع منقول
که مصوت و استودی آن غیر محول است پسر از رسول و از انک اسلام بر سر شایسته و از صاحب با جی تیر اندازی
جما که بر توفی از عقب قرال صادر نموده و لغز و ادراک اصل مملوک صاحب است فرموده و چون در قلع منقول
بشول سپاه می در ان غلط و مشول است و کما و تمام حصار بسته را استواری در دیوار می باشد و معاند بسیار
نمودند و دلاور و ان لشکر اسلام منور در مقام اشام و الحام بودند و منبیا صادق معال چنان بسیار که از ان قلع
پسر از رسول حضور ان رایات جلالت است نموده و چند روزی بعد پسر استیقام و باز است اشام تمام قرال قلع
نموده و از انجا باز قلع کلوه نام رفت و کوه یا از توج لشکر اسلام را شایسته است و انفاق در میان قلع منقول و قلع
کلوه کجی و در بندی بود و کما که از ان لغز و مناک کما و از تمام در حلقه مظهر تر از غیر تر و ان سبب و ان
فلان لایق محققان را در ان و اقامه نصب می کرد و او و در مژده بسیار آفراد و در کار دیون خدا و در نماز
و از این مطارد و جی سالاران سپاه با تفاق و افسانه و ان ابر ان مژده است و ان مصلحت را در او است
پندار کشند که چون قرال فعال لا یرذل و در اینک مکر و احتیال افتاده و در معاند لشکر اسلام علی سبل الابر حال
دوشن فعال و ارجال فعال نک با ان ناده و مثل **الف** **الف** مشهور بهر است و اقدام معال لشکر می کشد
با تیر و حصار و غل و کما که از ان لغز و مژده و در ان کار است و کما در مژده و ان کار است

آن قدر آید که غایت امداد بر وقت کند و در مقام دانند که حقایق شرایع و دقائق احکام و سخنان کلام
صبر معانی روحانی بر غایت اتمام در کتب اصول منجین مقرر داشته اند و بر الواح حقول کتب این چنین
نخستین که شکر آید می بینیم بر دوام و سپاسی از بی محصل علم الانعام عقلا و شرعا واجب و لازم است و طبع
و معانی معنی بر یکسان غرض مستحکم در آن سپاسی می بینیم بر دوام و الیقین است و حق ناشایسته صانع حق بجهت بر حق
زوال نیست کما قاله عزوجل فی کتابه **ولینشکرم لانیله** و **لینشکرم لانیله** و **لینشکرم لانیله**
بر این شکر و سپاس در مقامی زبان طوطی گوید و بای کما **مقصود از آن تو که خداوند** سپاس حال شکر تو کند و بای
و دفع حق تو و سپاس میان کافران پس چون خاندان لازم شکر و سپاس است تا جایی که آن هم از واجبات معنی و دین
بلکه از غفلت سلیم و حجت هر ذات که در این خلقت چون گوشت خلاق غیری شکر و سپاس نماید و اندر او هیچ توان
نویسم و احکام و در مقام ایمان تا میرانم تصدی و الزام هر امری را که در این خلقت واجب و عین است اند
و این مقدمه را میان ملت کفر و ایمان اصل کلید آشته اند **فما تقدم فی شکر و شکر حق بر حق مخلوق و قبل بر حق**
الشکر و کافران بهر امری است غیر مقدمه که **و ان تعدوا نعمة الله لا تحصوها ان الشکر لله** از آنکه هر امری از نعمات
الاهی و احسان است و مقدمه آن گاهی چون غیر مقدمه و دینا علی است بر این مقدمه و احادیثی چون از آن آید و بهر
و حدود است و اعداد اعم از شکر و مقابل و می داند آن امور غیر متناهی از بین سالی در عرصه وجود و هر چه از آن نعمت
کرم از موسی زبان کرد و **هر زبان صد هزار زبان** **تبدان مشکو و فرود گویند** **شکر تو نیست شکر چون گویند**
لیکن تمایز از او و بشری را معرفت حق حق معرفت مطلق مقدمه نیست که **مخوفان حق معرفت** **فما قبل حق معرفت**
ایمان چه بنده مسلمان هم بر کرم خود امداد و نیست که **یا ایها الذین آمنوا استمروا با الله** بلکه امدادی از
افراد عباد و تحصیل موقوف رب الارباب بوجهی از بوجه مأمور است و طریقه اکتساب آن مطالب بقدر استطاعت
و استیفا از بر موقوف ایضا و اولیا امری مقدور بلکه خواص و محصل میسر است که **مالا یدرک کله لا یدرک کله** **میت**
کرد و وصالت و شکر کنند **هر قدر ای که توانی بگویش** **لا ادرم بر همین سبب و موالی و شکر و احوال هر قدر**

بقدر قدرت و توانایی اجتناب نماید و خود و معنی است و نوع انسان را بحسب قدرت و توانایی است و حق کز این معنی
بذل شود تا هر قدر و درین مقدمه طریقه عبادت و بندگی و نیت است و طایف نیت و ماندگی اولی که اولی است و
کمز از بر بعضی از جلای نفس ربانی که اشتغال بر هر گونه کمزرت و افغانان گشته باشد تا اگر در راه او سرشاکر او
اگر بر او حبل از قواصل سبحانی که علی الباقی است و بر چندین معنی است و نوال باشد و لایزال باشد اگر شود **و**
کتاب فضل نیت به شکر **و یذا الشکر و ائمة الدوام** **و سپینه الاهی و حکمت ناشایسته برین مستقر است که نیت**
و اصل و قواصل حاصل عباد و همیشه شخصی بود برین مقدمه از افراد سعادت امداد و طاعت و عبادت و در برین عمل و
اسباب جمیع مطالب حاصلی بطریقه توسط بواسطه و وساطه می شود تا فایده مطلق و اختلاطی نیت ادم و قاعد و بیعی و در
طواف ائمة اعم در مسافر و ماکن عالم سبب آن نسبت تیب در حلقه اقطار و امضا بحسب منافع و مضار متین و مستر کرد و
ایستاد و ارتباط میان آباء و ذکرا بر سبب شکر و در هر سبب مستند از عباد و فقر و صاعدا و عباد و کار اشتغال و تحریف
و تواتر بر همان اسلوب تقسیم و مقدر نماید و بی شباهت است و ارتباط و باطنی که از سبب ایستادن معنی و شکر
که همیشه در عالم ملک و شهادت بر بر این است و ظاهر صفت قدس و سعادت مثل اعظم ملک و سلطین و ماکن متعالیه
و درین واسطه وصول بواسطه شکر میسر می آید و در این واسطه حصول مطالب از غنیات قدر حکیم هر آینه نشان می دهد و از آنکه
خلق و فریکان و مطالب است و مقدمه در تقسیم مصالح آن حق و تقسیم قدرت و اسحاق با مبدء افاضه مناسب است
و در این واسطه خلقت و غنیات و اسبب علی الاطلاق بر یکسان آفاق مسترتر و اری و استحقاق ثواب و عین و تقسیم
پادشاه جهان پناهی چشمه و دل گاهی که از بسط است طلیت کرد و گاهی و بیانات رات است که شکر عباد
ذات التور و بعد از استراحت و آرام و از است آزار و آرام اهل اسلام بوده است و مستطاب ابره کرد و درین است
توان نیت و سبب و تلاش را حیطه اقطار اولی از امور عوام نموده و با وجود این عموم منافع مستطاب و شمول تواند
مستقیم و است و سبب تلاش و در هر عرصه پس با تقصیر انسانی در کشور و صورت معانی باشد و برینست سبب این است و سبب
است و سبب تلاش و در هر عرصه پس با تقصیر انسانی در کشور و صورت معانی باشد و برینست سبب این است و سبب

مکتبہ

فصل فی بیان حقیقت و سبب ظهور این کتب
و کان بسیار است و از جمله کتب

مست کرده حکم او را قرا سلطنت را بشا و داده است و در شهر عالم را ای و در کشایان غازی اعیان
دارا سلطنت بود که علی استیجاب دعا **بنا آتانی الله فی سب** در فضائی که گشایان می نمود و بنود و بیضا
کرم و جو و خمرت میبود و در آن زمان اتها که گویید خفین جلوس که نوم سود می نمود و طالع وقت مقرون بطالع
نیز است فلک سجود بموت بخت جو آن فردی که پادشاهان در افلاح صبح روز خورشید شانزدسم شوکر م و هشتم
که بعد از شش روزین بخت بنویست و منشا نمود نور خمری در فوج دولت قدی یعنی هیچ روزی که خمری در افرای رسول
صداق الانها علیه السلام و الصلوة اجلا و اعلا تا ببارکبا دی **بنا آتانی الله فی سب** بر اینه انخاب جهان افزون
و مین بود و بر توختی فزیده کی در اساعت شش خورشید ملک نیم روز بر افان اعیانین در آن میده و از دم با و خمری
و از مبعض صبح خاور و یکپاشی سپهر که کواکب از غرض کلش که بران مشن بودند و پشما ی بنی که کشان باده از خمر نیم
در جماعتی متوالی ملک پنهان گشته بود **بیت**
امامی در نهایت بها و عایت صفا که از حکمت انعام شمال و صباستفای می آید بی بدی قوامی در تربت است
و تا آن بود و در طالع و فی از اقصاء اهد ال و الیام و ارتباطی میان ارواح و اشباح موبه ای بود که ای خمر و
سر یکسر از شاد و روان محاب کیتی قیام مدم سایه تهرانی بر سر خوانان قمن از انقی و خورشید کرم مروج ایش دولت کل
قدی دوم بیکجا و در انش کلش روشنی بمانتی و مرغ خمر ماله ای که گویان **بنا آتانی الله فی سب**
در جامع سیامع لاله غا که ترا گوش که ازین و دوا و صبا و در ان صباح از صبا و فوجش و فوجش **فاتی الا صبا** خمری
و جعل الله کلک جهان بسط نمود و توان بر کنر کنر تار آمد از **بنا آتانی الله فی سب** صبحی که گویان و گویان که گویان
و بن خمر لبالب بیکر خمرین **بیت** قامت سپهر و سر از میده است **بیت** آب در رود نوامی و تار **بیت** بیل شوق و شاد و غلظت
از غلظت و خورشید شده افزون **بیت** وین هم از غلظت شاد و در **بیت** محصل کلام اکثرت خمری سلطان ایدی و او را که خمر
ملک پان و ایدی که از درین سلطان کشور او و بر شاق لیتنی جهان مانن بود و بر تشار که لیدی می و در و ان
و از کرامت سلطان ایدی بخت بدین تم جو بخت و شادی خمر و دوا و صبا و در ان **بنا آتانی الله فی سب**

سلطان شدی بود و بختی در پستاند و حکم قضا جان **کل فی الله الموت ثم الیا چون** از او بعد نایله و کشید و
و استند تا سرعت تو خمر نیم **بنا آتانی الله فی سب** و اسباب نمود سلطان از دیر المعبر کلی میده و میافزودند و چون
بعد و سلطان جو بخت که گویان و دیر تا طار آن کرده و فزون سوکار و روشن گشت و باز سر استیجاب خمری در جماعت مایه
دولت بر مرقده نیم و بر خمری خمر شکست خمرین **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب**
بخت سپهر بر خمری و در حلال سلطان بر خمر خلافت خمری در محراب کبک از نهایت از خمر خوش موده و در فضائی خمری
خمرین بکلیان نزه در نهایت **بیت** **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب**
خمری در یک طالع آن بدن او که شاد و مایه و بر خمری در ان ترکیب بدن خمری و شاد و مایه و بر خمری در ان ترکیب بدن خمری
بخت قدوم سلطان خمری در موم مایه و بر خمری **بیت** **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب**
لاجر سلطان جو بخت که گویان و دیر تا طار آن کرده و فزون سوکار و روشن گشت و باز سر استیجاب خمری در جماعت مایه
در کمال استیجاب اعتبار بر که جای شکر است اقدار استیجاب اعتبار بر که جای شکر است اقدار استیجاب اعتبار بر که جای شکر است
سر و علین جلوس که کشان **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب**
و آن شاه اجلی استیجاب بر آن کرم کردن سپاس میان اهل انان منصف بختان موز و نامد آرد و در کشور کفره
و اثر از ان سپاس با و نه سبب و انش القاء و سبب **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب**
نکوساری که گشت و از **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب**
و مرا هم زمین بوسه و امارت از بخت از غلبه طاعت و بوس بختان دست بخت بعد از امتان پادشاه اسلام نایه و
و میان جمع السنه و افواه او از **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب**
خمرت رحالت پناه و در این قویست بر خمر اعاقا که در و بر بخت **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب** **بیت** **بنا آتانی الله فی سب**
رایت شدی از سر استیجاب دولت و اقبال آن سلطان موفی مایه و بر بخت بر عالمیان با بخت و خمری و خمری و خمری
اسلام از سفید و م تیج حکما گشایان شاد و مایه و بر بخت بر اعیان جهانیان می و خمری **بیت**

طوق

بعد از تقدیم کلاه از خمر ادراری و اقدام
بهر اسم تمام زدگی و سوکوداری

عدو

در ک
و

غلامان خطای نیستید **بجز قلیار اصف دین** **بهر سوزی چشم و دل بر** **مناده بر طبق ادم و شکر**
و دین به و در منجی با و **ای سامع خود را که اید** **کوکب کوکب پیکر و جوی** **خواری منظر تبت خطی**
امانی و تبت شام ندکافی از کتب خالکین و بوی لبه و خیزن خود و در حیا صبار و در خط و امان و استین
عبر الکن می کرده و جزو کردن مثال از ناله آهوی جان لاله مان و امان شکستاری می و کربانی در دزد
عروس لاله و در جدیام **محکم از دصا طالع کام** **در شان زری از شکر یکس** **فروزان افکونی خیر کاس**
مغنی را کف ساز جفانت **زنی حلق تهرانی بر ترانه** **برق نامن آن خوبان شمار** **کوه بکوه از آب چشم ساز**
و دین بلیس و شانه و فصل خیز و از آن سلطان دین بلی بجای مناسب عالم آریستان و بی شان و بر محلی کسب
طالع شد و بر مثال صح قسام و با د فغان بفرغ خفتی و یکمان ترکش افغان ساطع کش و ام ایمن و سبک و خیر
دولت و امانش تان با و صا و شمال از جانب لین و شمال از اطراف و جوا سبک سبک سبک سبک سبک
محبت سر و در و هم نمی وقت حضور که بر آمد و کسب مداران کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
آن سر و کسب شای خرفی و در سر و بر آن کسب و کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
و در سلیمان بنو ده **مذکور و مشهور می کردند** **بیت** **لغوی سبای می و کسب سبک** **بوانانی در و کسب** **و از آن**
و در تحت کسبستان و کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
جایه ان بر پیشه ایوان لطف و احسان **بضاری و کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب**
و امتنان نظار کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
بطاعت مایون بر مثال اتمام کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
پنهانی و چون شایق بمان آری می آورد و کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
و در لطف و کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
و کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب

و کسب

مضای نسخ بندگی و اخلاص حق سر و آردم از پیش قدم و استقامت ندی و در کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
و دین و اوست اخلاص صدق اعتقاد و نصارت امان منصفان کردی و برست سلطان کنور پی و برست غم و کسب کسب کسب
طبیعی و کسب
مستقیم کسب
مخجور از خط کسب
سلطانی و کسب
پاشی و کسب
مبتدا اندر وی و عهد شباب **بخت فیروز و بخت اسباب** **نوجوانی طبع و سپود** **شانی و دست و خزان و خرد**
دولتی و کسب
کسب
داده نظم و کسب
عشرت شایسته و کسب
عشرت کسب
شجره و کسب
بخت شایسته و کسب
حسن و کسب
جامه و کسب
شاه و کسب
و کسب

طوق

عد 31

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

مكتبة

وہی کہتے ہیں
نامقاوم
۶

六

وین کلشوم
نامناو
۶

[illegible]

نسخه

در بعضی کتب
نسخه

نسخه

و اما در اسباب آب و هوا و در حدیث و لهذا اکثر حیوانات به طبع طبعی دارند که در بعضی مواضع
ایشان کرده و در بعضی مواضع غشلی شود و خصوصاً طبع ساکنان اقلیم گرم و خشک و دیرینه کثیف و نجاست و رطوبت
فصلیه و لزوم جانی بسیار از نور و املا و معانی در پادشاهی زنده بر او برسد و آن املا و افکار غالب گردد
و طبع است که دیر در دماغ اسباب سد و رطوبتهای غلیظه باشد و نفوس ساکنان آن اطراف میلان طبیعت
بلوت و ملاحت ارض بود و در میان اطراف ممالک عبیده از اقلیم شمال و ترکستان آنجا آب نمک بغایت
غریز الوجود است و در اکثر بلاد و شهرهای شمال کثیف و معدوم نمک با کل معنود است و غلظت کون یک غشوی بر
مواضع معین است که ملک و ملکوم سلطان است و در او پسته این ستاره و کوه و کوه و املا و پادشاهی
و بنا برین لایحه ازین طرف طلال بخارا سلطان میرسد و اکثر اوقات در شهر ولایت روم تحت تاج و تاجیک با
املا هر کس تحت سیاهی کشد از سایر مملکت محتاجی غلظت اوقات کران بهار است و یک فرخ عظیم اهل روم
و اقلیم شمال ازین فرست و در هر سال بخارا سلطان از غلظت یک ناز این مملکت
و اما در قوت چسبندگی از مملکت ایران سلطان برین و بحرین از سواحل دریای مدیترانه و دریای خزر و فارس و عراق
عشورسان و موتات معابر و فرضهای برین و در دماغ و دریا است چون سلطنت و درای سلطان اسلام در
ممالک روم بر او بحر انوعی که در مواضع متعدد تصویر نموده شده و در بعضی مواضع است از طریق بحر شمال و دریا
فرنگ شام تا به سکنه و در بعضی مواضع است که در ممالک بحرین سلطان و او و مملکت فارس و بحرین و اگر از اقلیم
بلدان و در آن جوی و منن ممالک بحرین و بری متوار و دستوار است **بیت** و در ممالک و در بحرین و بحرین
و شمع او بحر و بحرین و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
با در مملکت معبرهای مجامع و غیره و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
رفع الحجاب و بیان این و ثواب و ابواب و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
لایحه اسنود و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است

سلطان

متصف و در پادشاهی است و اساس بنیان و در کانی در ایام حیات دنیا در ترک سبزه و در ایام استقامت پادشاهی
و معین است که در ایام استقامت است و در ایام استقامت است و در ایام استقامت است و در ایام استقامت است و در ایام استقامت است
مستقامت و ممالک است و در ایام استقامت است و در ایام استقامت است و در ایام استقامت است و در ایام استقامت است و در ایام استقامت است
بر خدای مریع الا که از آب فزونی از مملکت است و در ایام استقامت است و در ایام استقامت است و در ایام استقامت است و در ایام استقامت است
لازال برین سبب است و اجال ایمان ممالک مملکت موضوع است و علی الاتصال با و سرخ الرز و آن بر سواحل مملکت
کلی و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
نوعی که درین بر معانی ماری این است و این است و این است و این است و این است و این است و این است و این است و این است و این است
و چون بنای نه ادم مملکت از مملکت و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
نادر و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
اگر خفاش در مملکت عالم غیب و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
این مملکت و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
مسکون است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
یعنی که با طبع ملک مملکت و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
بر زمین اندازد و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
فاما این قدرت که هر مرغ و وحش بهشتی بر آن از آنجا که در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
تبعی این قاصد است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
شماره و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است
عالم با لاسطیران و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است و در بعضی مواضع است

[illegible][illegible]

۵

...

درمائی

مغافر

[illegible]

والى مستمور

١٠

דמיון

[illegible]

فروغ آفتاب بود که از تابش آن خورشید مثال کرده و شمال در جنوب و کاه لعل آن سپید آمدند
یغنی فی الحال احوال حکم مطلق کلامی طالع کیشف المذیوم الموفی یعنی فرقی نیست کاشف
لازم آمد و کاه لعل آفتاب آن چون اقدام سلطان را باین حدت شدت در میان نو که بعد از این دیگر کسی را
جلو نراند یک طرفه اهلین کتبا رخصا رخصا پس بگذرد و اجدادش که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
عابد او بی در پیش بر سلطان مبارک است و اینها را بر ملا کرده از هر که خود در قدم محمد آن پادشاه و دلاور آن سلطان
و یکبارگی حاکم و حصار و باروی چون آن کفار یعنی از هر که و باروی بولادین خود از رخ و بیا و کند و یک طرفه و
جلد است و استعدا و وینا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
و بعد از خوردن سپاه و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
و بوی و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
تا به اهل علم و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
فرا بیدار از نو و سپاه آن کفار و از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
از نو که سن و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
متر که در چنان پرتو از حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
که اهل علم و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
هشام مبارز آن بی شبهه و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
روس و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
فرا اتمام از نو و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
الحاصل چون در هر که و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
مستحق که کشته و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن

در هر که و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن

قل فی قلبه و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
اتمام و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
و کاش باقی این است و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
و اهل و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
میلان آن میدان کار از هر که و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
بعد از و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
و از اهل و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
اعداد اهل و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
و کشته و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
مجاذات بی سید و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
طاعتان و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
پر درخت و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
که اهل و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
خدا و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
که در بوند و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
لعل که و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
بیا و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن
رومی و بیا و حصار مضبوط آعدا و بر باد و ده از هر که و کاه لعل آن سپید لعلی که بی نامی بود آن

در عوی گول باشی

23

[illegible]

والسائر

[illegible]

از یونیه در مسیح پائسار رود
عالم و نابو پس مسیح

۷۲

کتاب الفصح

۷

۱۰

کتاب
در مباحث

در بیان
کتابخانه
کتابخانه

در بیان

اس کتاب

چون کتابخانه

۶